

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Vprašanje.

1.
Kakó je to, deklè, povej:
Pod tvoje ókence vselèj
Nepremagljiva moč me sili,
Kjer videl sem obraz tvoj mili?

2.
Kakó je to, deklè, povej,
Da kadar srečam te, vselèj
Srcé živahneje mi bije,
Radósti mi obraz zasije?

5.
A kaj bi vpraševal te, kaj,
Saj zna že hrib in log in gaj,
Da to ljubezen je nevgasna,
Do tēbe, moja deva krásna!

3.
Kakó je to, deklè, povèj,
Da ókrog tēbe le vselèj
Vse misli moje se vrtijo,
Le tēbi pesmi se glasijo?

4.
Kakó je to, deklè, povèj,
Da tvoj obráz se mi vselèj
Po noči v sanjah prikazuje,
Ljubó se mēni nasmihuje?

Tehomil.

Najlepši mož na svetu.

(Erdeljska pravljica. Poslovenil Radovan.)

Daleč čez sinje morje, kjer rastejo pravljice, živel je svoje dni nenavadno lep mož. Bil je tako lep, da se kaj jednacega ni videlo, odkar svet obstoji. Niso ga imenovali drugače, nego vedno najlepšega mej lepimi, slikali so podobo njegovo in prodajali jo po vsej deželi. Tudi kralj kupil je to sliko in dejal, da je obhodil že veliko deželâ in ljudij, a tako popolno lepega moža ni še videl nikdar. Tudi kraljica izpozabila se je popolnoma pri pogledu slike, in samega začudenja sklenila roke nad glavo.

— Čuj — reče kralju — nikakor ne morem verjeti, da bi bil ta mož tako lep, kakor kaže podoba.

— Jaz pa verujem! odvrnil je kralj in nagubančil čelo — kdo bi se drznil, goljufati me? Da se preverim,

odpošljem takoj šest vojakov, da mi najlepšega moža pripeljejo na dvor. Pokazalo se bode, je li v resnici tako lep, kakor njegova slika kaže. Ako ni, dam ga nabosti na sulico.

Takoj dalo se je povelje, da ima odpotovati šest vojakov, da pripeljejo najlepšega moža na svetu. Hodili so tri dni in tri noči in prišli naposled do hiše, v kateri je najlepši mož stanoval. Ali je bil to strah, ko je ugledal šesterico vojakov! In kaj še potem, ko so povedali, zakaj so prišli.

Silno žalosten poslovil se je najlepši mož na svetu od svoje žene in odšel z vojniki. Dospevši na mejo vasi, je pa rekel:

— Blagi in hrabri gospodje, dovolite, da se za trenotek povrnem domov. Pozabil sem molitveno knjigo in brez nje bi ne šel rad na pot.

Vojaki so mu ugodili. Trije so tam ostali, trije pa spremljali najlepšega moža do njegove hiše. Prišedši tjakaj, Bože, kakšen prizor! Najlepšega moža žena imela je mladeniča pri sebi, ki jo je baš objemal in poljuboval.

Zagledavši to, zgrabil je najlepši mož palico, mladeniča na pol ubil potem izvlekel svojo molitveno knjižico in rekel: — Žena, ti si me goljufala, zato me ne bodeš nikdar več videla!

A jeza, ki jo je preživel, premenila je njegovo vnanost tako močno, da je najlepši mož postal tako grd, da ga je človek komaj gledal.

— Oj, mislili so si vojaki, jaz bi ne hotel biti v njegovi koži. Ko ga kralj ugleda takšnega, dal ga bode brez dvojbe takoj nabosti na sulico.

Prišli so na dvor, kralj stal je že v veži in pričakoval najlepšega moža. Skoro pa je vznak pal, zagledavši, da peljejo vojaki jako grdega človeka. Ves jezen jim je zaklical:

— To je torej najlepši mož na svetu! Proč ž njim in nabodite ga, ker me je tako goljufal!

Oj Bože, kako se je ubogi mož prestrašil! Vrgel se je na tla in kralja milo prosil, naj ga ne da usmrtiti, marveč zapre v posebno sobo, da se mu lepota zopet povrne.

Kralj ga je pomilostil, a samo za dva dni. Ko bi se v dveh dneh ne povrnila zopet prejšnja lepota, bilo bi ž njim konec in na vsak način naboli bi ga na sulico.

Zaprli so ubozega moža v sobo, on vzel je molitveno knjižico in brumno molil, da bi mu ljubi Bog zopet povrnil prejšnjo lepoto. A molitev ni pomagala.

— Sedaj gre h koncu, mislil si je uboga žrtev in klel svojo nezvesto ženo, da mora zaradi nje umreti na tako grozen način.

Prelistaval je molitvenik na vse strani, a brez uspeha. Prvi dan je potekel, drugi nagibal tudi že proti koncu in čem bolj je čas tekkel, tem grši je bil on. Žalosten je bil, da bi bil skoro žalosti umrl in niti trenotek ni mogel biti miren. Ko je tako korakal po sobi, vrgel je pogled skozi okno na kraljevski vrt in na krasna drevesa, katera so ondu rasla. Gledal je in naposled nekaj zagledal, da se je kar čudil. Kraljica sedela je na vrtu v hladnici in poljuboval jo je grd mur. Tedaj pa se je ubogi mož zasmeljal iz vsega srca in si mislil: „Čemu bi se žalostil zaradi nezvestobe svoje žene, če je celo kraljeva soproga tako goljufiva, da ga z grdim murom slepi?“ In ta misel utešila ga je popolnoma, da je zopet dobil svojo svežost in lepoto. Bil je v resnici lepši, nego najlepša slika.

Drugi dan peljali so ga pred kralja, ki ga je začuden pogledal in dejal:

— Najlepši mož na svetu, bilo bi zares škoda, ko bi te bili naboli, ker si sedaj še veliko lepši, nego tvoja slika. Povej mi samo to, kaj ti je pomoglo, da se je povrnila tvoja lepota?

Na to odvrnil je najlepši mož:

— Oh, jasni kralj, v tvoji roki je življenje moje! Kako naj se drznem, povedati ti resnico? Ti bi mi ne verjel in potem bi bilo še le hudo zame.

Toda kralj prigovarjal mu je tako dolgo, naj se ne boji, ker se mu ne bode ničesar zgodilo, da je naposled vse povedal, kar je skozi okno gledal. In kralj bil je zelo žalosten v svojem srci, da je k najlepšemu možu na svetu dejal:

— Hvala ti, da si mi povedal, kar si videl, ako-ravno je mojemu srcu napravilo veliko britkost. Sedaj sem tudi na boljem, kakor ti. Povej ti, pojdiva vkupe po svetu in ne počivajva prej, dokler tudi jaz ne najdem tolažbe.

Napotila sta se in pohodila mnogo dežel in mest. Nekoč, ko sta korakala baš mimo neke njive, zagledata, da je ženska vodila plug, mož gonil vole in ob jednom na hrbtu nosil ogromen zaboj. Zaboj bil mu je na hrbet privezan in mož se je potil, da mu je jezik iz ust molil.

— Kaj tacega pa še ne! opomnil je kralj, obrnen k najlepšemu možu. Pojdiva tja in uprašajva, kaj je v zaboji.

Šla sta tjakaj in kralj upraša:

— Kaj pa vlačiš v zaboji seboj, ti ubogi mož?

Žena ni pustila, da bi mož govoril, zato hitro odvrne:

— Najin najdražji zaklad. Ne upava si, puščati ga doma, ker se bojiva, da ga tatje ne odneso.

— A, tukaj bi ga lahko vsaj na tla postavila, opazil je kralj.

— Oh, to ne gre! vslikne žena. Njiva je velika in kadar sva na drugem konci, utegnil bi kdo odnesti zaklad.

Tedaj reče kralj:

— Čuj, žena, jaz bi zaklad rad videl, odpri zaboj.

— Za noben denar, zadržala se je žena, niti kralju na ljubo tega ne storim!

— In vender bodeš to storila, ker jaz sem kralj. Odpri torej, ako ti je življenje drago.

Žena je ubogala in odprla zaboj. In kaj mislite, kdo je izlezal iz njega? Nihče drugi, nego žene ljubimec.

— Sedej se lahko vrneva, rekel je kralj najlepšemu možu sveta, jaz sem popolnoma potolažen. Če me tudi soproga moja goljufa, mi vender ni treba njenega ljubimca na hrbtu nositi.

Moderni Apostata.

VIII.

Včasih se človeku pred odločilnim trenotkom dozdeva, da nekaj visi v ozračju, nekaj nerešljivega in silna radovednost mešana z bojaznijo polasti se naše duše. Taka čustva porajala so se tedaj v Porednovi duši. Ker se je pri vojacihih toliko nemščine priučil, da je hlastno prebiral nemško „Schundliteratur“, škrajcarske zvezke, zdel se je v tem trenotku silno imeniten in odvažen. Lomila ga je radoznalost, akopram so se oči plaho upirale na cesto, kjer so v tropah hodili ljudje iz cerkve. Malo tesno mu je bilo pri srci. Odtegnil bi se rad.

Dvigne čašo in prazno postavi na mizo. Ali berač bil je predober psiholog, ni ga spustil. Navidezno je po sili ostal, pa samo navidezno. Veselo predčutstvo mu je rahljalo obisti.

„Pusti me, sedaj že pride žena, ali dej, povej hitro, ne muči me.“

„Moja stara mati, Bog jej daj nebesa, rekla je, da je potrpljenje božja mast. Sicer se pa nikar ne boj žene. „Šene Špela“ ni v prejšnjih letih toliko držala na cerkev. a to je bilo takrat, ko je še „der šene Žorže“ k njej hodil vasovat.“

„Moja žena je vender Eliza ali Liza.“ Dražilo ga je malo, da je ta pijanec o njegovi soprogi tako neslano govoril. „In potem, kdo bi bil ta „šene Žorž“, jaz sem

vender Primož, s polnim imenom, gospod „omcdinar“ Primož Poreden.“

„No, saj sem ti rekel, da je bilo to takrat, ko si ti še matrne črevlje po vasi trgal, saj iz mesta nisi, se ti precej pozna na nosu, vidiš in takrat je bila ona Špelca, in jaz, le glej me, jaz sem bil „ter šene Žoržl“ in rada sta se imela Špela in Žoržl.“

„Ej kaj boš tisto, rada sva se imela tudi midva,“ dejal je malo tiho birič.

„Vidiš brate, sedaj izpijem to božjo kapljico na tvoje Špelce zdravje, zalo dekle je bilo. Sedaj nalij mi še jednega, da napijem še tebi.“ Znano je, da ni ravno rad drugih napajal z vinom naš birič, a danes mu ne zamerimo.

Kaj vse ne premore radovednost.

„In kako si se mogel seznaniti ž njo.“

„Oh, mlad si krščen, kdaj so se pa še zapirale natakarike po klostrih, ali kakor pravimo zdaj Slovenci, samostanih. Oj ti božje dete, seznanil sem se ž njo, kakor se seznanja sploh mladi svet.“

Ali ste že videli osla pred brvjo ali bika pred novim hlevom? Dobro, ravno tak obraz, tako izrazovit, kazal nam je tedaj naš Primož. Jezik mu je zamigal, a obtičal mu mej zobmi. Akopram še v svojem življenji ni nikdar migal z ušesi, tedaj posrečila se mu je nehoté in nevedé ta izredna umetnost, da ni manjkalo i, rekel bi i-a. A človek se utolaži, kakor vrelo mleko, če uliješ mrzle vode vanj. Mrzla voda prišla je pa tedaj od cerkve, če je bila blagoslovljena ali ne, tega mi v resnici ni moči rešiti, prišla je tedaj od cerkve kakor hudournik, zraven nje malo zadi pa je vzhajalo gorko solnce. Koliko bi dal kak pesnik naših dnij, ko bi se mu posrečil tak primer!? Kdo še ni uganil, koga ali kaj mislim s tem?! Nihče?! Mrzla voda — gospa Poreden, gorko solnce — gospica Milka pomikali sta se, to se pravi, prav hitro sta se pomikali proti gostilni. Bistro oko Elize Poreden spoznalo je kmalu svojega moža v gostilni, vender se je še malo obotavljala, berača sè svojim možem videti, to jej je bila nenavadna prikazen. Take prikazni porodé v nas čuden strah, tesnobo, slutnje, vse, kar more slabega, tesnobnega poroditi se v naših prsih, vse sili, vse kipi tedaj na dan.

Mej tem, ko je stala ona neodločna pri vratih, nadaljeval je birič svoja uprašanja, beraču se ni nič kaj mudilo z odgovorom. In „Hanibal ante portas“! Ravno to, kar je bilo Hanibalu Kapuva, to je bilo gospej Poreden mala zamuda, sad neodločnosti njene.

„Jur, ti ne lažeš? Reci mi, da ne lažeš? Ali moja žena bila je vendar kuharica, sestra njena bila je natakarica!“

„Takrat je natakarica tudi kuhala, če je bilo treba, seveda sedaj imamo za vsako reč posebnega posla. Sestre njene, te pa še poznal nisem in menim, da že nje same niso bili posebno veseli, dveh hčerā jih je gotovo obvaroval Bog, že z jedno je toliko križa in trpljenja.“ In ukrivil je tedaj hrbet, kakor da bi že kedaj nosil svoje otroke „štupa ramo.“

Tako trpinčil je berač ošabnega biriča.

„Povej že jedenkrat, kaj je bilo, kavka kavkasta!“

„Še preje malo „kolofonije“, ali v srebru, ne samo v mokroti; mokrota se ne pozna za dolgo.“ Birič ga je razumel, a da ni bilo stare njegove zunaj, ga ne bi tako hitro. Potegnili je desetico iz žepa, ali berač je bil preveč premeten, da bi tako v ceno prodajal svojo skrivnost.

„Tolarček, tolarček, tolarčka dva,“ popeval je in birič segel je nevoljno v žep in stisnil tolarja v roko.

„No, in kaj je bilo!“ — „Kakor se že zgodi, če ima človek drug drugega prerad, nikoli ni dobro, prevelika ljubezen škoduje, prehud ogenj opeče. No, takrat opekla se je samo ona. Jaz sem bil vojak, prav lep vojak, in kakor že rečem, rada sva se imela s Špelco. Takrat pa sem bil še bogat, to se pravi, premožen in šalil sem se ž njo, kakor so se pred mano drugi. Da je zanorela ravno vame, kaj zato. Od vojakov prišedši, videl sem jo še jedenkrat in zvedel od nje, da je mati in da je že davno pustila gostilno. Vzeti je nisem mogel, ali kar sem imel ravno denarja pri sebi, sem jej dal in ker je že hotela, pogledal sem otroka. Komu je bil podoben, tega še sedaj ne vem, da bi bil meni kakor izrezan, tega še dandanes ne verjamem. Majhni otroci so si podobni kakor krajcar krajcarju ali mladi psički. Vse je krmižljivo, bije okoli sebe, dere se i. t. d. Otrok pa je imel „nobel“ ime, bila je Emilija — Milka. — Ah, Urška ali Špela, ali kar že si, ogni se malo staremu možu!“ S temi besedami porinil je gospo Poreden od vrat, ne rečemo, da je ne bil spoznal.

Birič pa tedaj ni hotel več videti svoje žene, glasno je poklical še vina in Heba, katera se je radi diskretnosti (ne delajmo jej krivice), zaradi opravek mudila v kuhinji, postregla mu je brzo. Hotečo oditi prijel je Poreden za pas, objel za glavo in pritisnil na rudeča, ne preveč lepa usta glasan poljub.

Kaj dela pač uboga ženica pred pragom? Oh, tedaj bila je že davno čez prag in skočila bi razkošni Veneri v lase in razpraskala nemarni dvojici obraz, da je ni pahnila trda roka berača čez prag in zaloputnila duri za njo. Doma več! Osramočena hitela je pobožna ženica z Milko domov. — Tako se košati po tem svetu nečistost, kakor pravi g. Križanič v svoji zgodovini.

Pokora.

Mlad ženin prišel je bil baš od spovedi. Kar se spomni, da mu spovednik ni naložil pokore. Vrne se torej k duhovniku in reče:

„Velečastni, pozabili ste naložiti mi pokoro . . .“

„Ali mi niste rekli“, odvrne duhovnik s finim nasmehom, „da se v kratkem mislite oženiti?“

Sladka bolest.

(Francoski spisal Catulle Mendès. Poslovenil Radovan.)

Bile so tri sestre.

Jedna je rekla:

„Lačna sem!“

In šla je k jablani, ki je imela polno rožnobjnih jabolk, jela jih je, dokler ni bila sita.

Druga pa rekla:

„Žejna sem.“

In šla je ob travniku, na čegar robu potok s cveticami žubori. Pila je, dokler ni utešila žeje svoje.

Tretja pa je rekla:

„Jaz ne čutim ne gladu, ne žeje, a zaljubljena sem do besnosti.“

In šla je v svet, ljubila, ne da bi bila našla tudi ljubezen in radi tega imela je grozne muke.

Nekega dne srečale so se vse tri sestre in prva je rekla:

„Ker sem se najela, nese mveč lačna in vesela sem.“

Druga je rekla:

„Ker sem pila, ne žeja me več, in vesela sem.“

Tretja pa je rekla:

„Ljubila sem, ne da bi bila ljubljena, a srečnejša sem od vaji, kajti jaz še vedno ljubim.“

Škodoželjnost.

Kmetica: Kaj pa, da imaš danes tako rudeči lici in se smejiš, da se režiš do ušes?

Matevž: Potokarjevemu Juriju se smejim. Tega mora danes roka peči!

Kmetica: Zakaj pa?

Matevž: Dve zaušnici mi je založil!

Z Gorenjskega.

Lukec: No, Kljukec, v Lescah se vam pa, kakor vidim, dobro godi.

Kljukec: Hi hi hi! Kaj bi se nam pa ne; saj imamo vsega veliko, občinskih priklad pa hvala Bogu največ.

Lukec: I kaj bo neki imela tako mala občina, kakor je vaša?

Kljukec: Če je tudi izmej najmanjših, ima pa vender največ občinskih priklad izmej vseh.

Lukec: Zato pa tudi dobivate od kmetijske družbe plemenske bike, pince, ovne i. t. d.

Kljukec: To je res. Ali, dragi Lukec, kaj misliš, komu to koristi?

Lukec: No, vam!

Kljukec: Kaj še! Če prideš župana (učenca nekdanjega pismonosca) uprašat za svet, kakšni so dotični junci in ovni, izdaja vragu družbo in ovne. Potem nihče ne prosi za te živinske dobrote in on jih je gotov. Tudi še drug „fortel“ se porabi. Enkrat prosi kot župan v Hrašah, drugič kot župan v Lescah i. t. d.

Lukec: A tako! Hvala, da si mi stvar pojasnil, bom vsaj vedel našega župana bolj ceniti.

Dvogovor nekje na Notranjskem.

A.: Dandanes, ko imamo železnico in telegraf, gre vender vse hitro, da je veselje.

B.: Le pri deželnem odboru kranjskem, oziroma dotičnem referentu vlada počasnost, še hujša od polža.

A.: Kako to?

B.: Kako? Polž v jednom letu daleč pride, deželni odbor pa se recimo v 5—7 letih niti z mesta ne gane. Uloge, uložene pred 5—7 leti, čakajo še vedno rešitve — ako bode sploh kdaj prišla! — dasi so stranke že osebno in pismeno često za rešitev prosile. Ali ni to hujše od polža?

A.: Da, res, žal, res! To je žalostno, uprav kričeče!

V salonu.

Velika družba v odlični hiši. Jeden povabljenec leži na naslonjači v kotu in zeva. „Vi se izvestno dolgočasite gospodine?“ upraša ga sosed.

„Da, neizrečno. In vi?“

„Tudi jaz se grozno dolgačasim!“

„Kaj, ko bi jo na tistem odkurila?“

„Žal, jaz ne morem, — jaz sem hišni gospodar.“

Trd glava.

Nedavno prišel je v našo vas atlet. Delal in kazal je razne stvari, naposled vzel je debel in težek železen drog in ga z jedno roko vrtil nad glavo. Nesreča je nanekla, da je z drogom Šimnovega Janeza zadell na glavo, da je vse svetnike videl. Da je vražji atlet prosil za zamero, bi bilo še vse dobro, no on je začel zabavljati in razsajati, da smo mu pokvarili drog, ki se je vsled udarca skrivil. To nam je bilo preveč in vrgli smo ga iz hiše.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Roma locuta est! Naš knežskof dr. Misija se je oglašil in govoril tako, kakor bi ne bili nikdar pričakovali. Vajeni smo bili doslej, da smo iz škofovih ust čuli le besede ljubezni in sprave, sedaj pa je vse drugače.

Knežskof dr. Misija ne le, da je ni imel besede za spravo, slogo, za milejše, konciliantnejše postopanje, priporočal je naravnost duhovščini, da treba odločnosti, treba tudi odločnega delovanja, da se imajo duhovniki odločno postaviti na stran cerkve, na stran škofov, ker je popolno napačno, misliti si: Jaz se nečem pridružiti nobeni stranki, ampak hoditi svojo srednjo pot, kajti Gospod jasno in odločno pravi: „Kdor ni z menoj, je zoper mene.“

Pri sedanjih razmerah, ko na obeh straneh vihra ljut boj, so te besede posebno pomembne, kajti ž njimi uliva se olje v ogenj. Vse, kar so doslej delali razni kapelani, vse to dobilo je sedaj svoj oficijalni „approbatur“, da, naravnost pozivljejo se mladi petelini hujšakači, da naj bodo še bolj odločni, še bolj bojevit. Nadejati se nam je torej poostrenega boja.

Knežskof dr. Misija govoril je tem povodom skozi okno, sejla je veter in jaz sem prepričan, da bode žel vihar. Utegne nastati doba, ko bode vzdihoval: „Die ich rief, die Geister — werd ich nimmer los!“

Meni te besede neso prišle nepričakovane, kajti že par dnij poprej sem bil raznim gospodom zatrjeval, da je toli hrepeneče pričakovana sloga in sprava nemogoča, dokler se v klerikalni stranki ne izvrši korenita prememba „in capite et membris.“ Omenjeni govor je le potrdilo mojih besed in kdor je doslej bil neveren Tomaž, postal je sedaj brez dvojbe veren, kajti čital je črno na belem in položil prst v skelečo rano.

Jedno resnico pa je vendar knežskof povedal v svojem govoru. Dejal je mej drugim: „Osebe pridejo in odidejo.“ Tega mnenja sem tudi jaz in upam, da se bode to prej ali slej tudi zares zgodilo in se potem „vremena Kranjcem zjasnila.“ Dokler pa tega ni, vzamemo na znanje, da je knežskof dr. Misija vrgel gorečo baklo v narodne naše svisli in da nam je delati na to, kako preprečimo pretečo nevarnost. Jako hudega se nam ni bati, saj smo se že doslej preverili, da ni vsaka strela ognjena, marveč je večina vodenih vmes.

Pravega pirotehničnega efekta ne bode in besede ostale bodo besede, katerim vsakdo veruje, ali pa tudi ne. Zato je tudi stavek: „Popolno mirno pa smem povedati svoje prepričanje, da se bo narodu slovenskemu vedno prav dobro godilo, ako ne bo imel hujših sovraž-

nikov, nego sem mu jaz“ takšen, da ga človek veruje, ali pa tudi ne in si misli, da je človeku beseda zaradi tega dana, da svoje misli skriva. Jaz vsaj se za svojo osebo prištevam poslednjim in upam, da se bode rečenega govora ost liki partska pušica obrnila proti svojemu dušnemu očetu in njega stranki.

Pri izpitu.

Mož, sedaj okrajni sodnik nedaleč od bele Ljubljane, delal je svoje dni pri prof. Bidermannu v Gradci izpit.

Profesor ga upraša: Kaj je uzrok, da je umrljivost vedno večja?

Kandidat, ki ni bil posebno dobro podkovan, začne reševati uprašanje po svoje, češ, da je umrljivost radi tega tolika, ker morajo otroci zgodaj v šolo, se morajo preveč učiti — — —

„No, po tem takem se je vam nadejati dolzega življenja! opazil je hudomušno profesor Biderman.

V višji dekliški šoli.

Profesor (učenkam ki so zelo nemirne): To vam povem, pet gimnazijcev mi je ljubši, nego jedna izmed vas.

Jedna učenka: Meni tudi, gospod profesor!

Dopisi.

Iz Tentere, 21. julija.

Ljubi „Brus!“

Preteklo je že precej časa, kar si prepeval veseli holadrija, holodro zaljubljenim gospodom Žlebiškega kolodvora. Zvedel si pozneje še veliko kvasenja o tej nadležni železnici in čital v bratskem Ti listu grozno-bobneči dopis iz Sodražice, in ga še čitaš, ki je dalji kakor človeška trakulja.

Ne vem, kake misli Te navdajajo čitajoč tisti raztepeni dopis — meni se usiljuje nekako drzovito v glavo basen o žabi, ki se je napenjala ter naposled počila — pa še ni postala, kar bi bila rada.

Da si povodom Tvojega pohoda in velezaslužne brušnje imenovan častnim meščanom v Tenteri — pošiljam Ti sočasno diplomo.

Tisti gospod, ki se v pratiki zimske dni rišejo s sekiro, so te neko nedeljo sicer nekoliko oklofotali, ker zlorabljaš tolikokrat Kalanov politiški nauk, a tolaži se s tem, da so tudi drugi možaki in mladeniči, kakor „Narod“, „Zvon“ in „Rodoljub“ dobili svoje zausnice. Menda že tako veli zapoved ljubezni, ker so gospod v svoji sveti jezi tako početje blagovolili.

So pač še mlad gospod!

Se boš pa že moral zapisati v družbo treznosti in — pijanosti, da se preobrneš. Da boš imel pravi pojem o našem društvenem življenji — Ti po tihem tudi naznanim — da bodo vsa naša zabavna društva imela skupen polet v slavnoznano ozemsko jamo Žiglavico. Čitalnica naša, telo- in duševadno društvo brez zastav, društvo treznosti, žejogasilno društvo in menda tudi vsa druga „ne — številna“ društva vdeležila se bodo tega velikanskega poleta. Bode li tudi godba — ali sam kapelnik — sodelovala — še ne vem prav natanko.

Ker se vabila in programi še ne tiskajo, Ti jih ne morem še doposlati. Nikakor pa ne zamudi udeležiti se te — pomembne zabaljvice!

Podajam Ti svojo prijateljsko desno — nogo!

Paspetdrug.

Iz Mušje vasi. — Davno davno je že tega, ko je prišel v to dolino mož, kateri je iskal pripravnega prostora, da si napravi hram, priredi svoje ognjišče. Truden je bil, vleže se k počitku in v jutru na vse zgodaj — bilo je po letu — ga v trdnem spanju muha tako močno piči, da se zbudi. Mož sodil je to kot dobro znamenje, in ker se mu vrhu tega še svet tukaj dopada, postavi si hišo — bila je prva. Sčasoma nastanilo se je več družin, katere so s hvaležnosti in v spomin na rečeno muho, to nastanišče krstili „Mušjo vas“.

Tako je v teku časa rastla vas in se širila do „Črnega potoka“, kjer jej je petelin cerkev postavil, za katero so zaščitnika napravili, ne vem več katerega svetnika. Pridno delali so naši vaščani, volili iz svoje srede župane, kateri so v pisano ladijco, t. j. občinsko kaso, precej denarja nametali. Tako nakopičili so lepo premoženje in omogočili, da so njih potomci mogli postaviti lepo poslopje — malin — iz katerega dobivajo ne samo oni, nego tudi njih sosedje vsak dan živeža. Na svislih tega poslopja izsekali so zid, in spreten zidar napravil jim je tja ne sv. Miklavža, patrona brodarjev in mlinarjev, ampak čisto drugega svetnika. Vzel sem koledar v roke in gledal podobe svetnikov, ter primerjal, kateri bi mu bil podoben, in našel sem, da sv. Jurij. Sedaj še le sem rešil zastavico. Jurij je patron pastirjev in tam mimo goni po „telečji ulici“ pastir vsak dan čedo domače vasi na pašo. Krasno igra na svojo rogovnato „flavto“, katere glasovi kravice tako ganejo, da od veselja mukajo, gospodarji pa hité odvezavat svojo živino in jo k čedi gonit.

Ker se tukaj tolika množina krav na pašo goni, ni se čuditi, da je obilo muh, katere silijo v stanovanja, nadlegujejo prebivalce, gostujejo ž njimi pri jedni mizi, spé v jedni in isti postelji, in tako je istina, kar trdijo sosedje — da imajo vaščani muhe. Muhasti so v resnici in akoravno jih popolnoma prepričaš, da so krivi njih nazori, jim vender muh iz glave ne zbiješ, in kdor jih ne pozna bi mislil, da so se mušjih gob najedli. Trije imajo posebne muhe, katerih navzlic vrlemu iskanju v nobeni prirodoisni knjigi našel nisem, tudi ne v Brehmu ne v Mayerji.

Vodja te trojice je Kamnovič. On ima največ muh v glavi, a najhujša med njimi je zlobna muha ali bodulja, njo prinesel je bil z juga k nam. Drugih njegovih muh pa ne poznamo, ker jih skriva in ž njimi le na tihem zavratno zbada. Veliko tacih muh mora imeti, ker letajo na vse kraje, pikajo in dražijo ljudi in ko naš trgovec ne bi imel mušjega papirja in kamna, ko ne bi naši možje naročili „Zacherlinovega“ prahu, kar te muhe odganja, uničile bi nas.

Zanesljiv pomagač in podpihač našega vodje je „Verpfleks“-„Jurlè. Zaničljivo smehljajoč obraz in pretirana prijaznost nasproti svojim najhujšim sovražnikom sta dokaz, da ima mož „za uhmi“, pa tudi v glavi muhe, izmed katerih samo „hišno“ poznamo, ker vse obliže in vsak kot stekne — torej tam drgne, kjer je ne srbi.

Med tremi tretji je Žemljan. Pravijo, da je tudi ta mož muhast. Jaz sicer tega trditi ne morem, ker poznam samo jedno njegovo muho in to obada, ko svoje najdražje blago, svoje jajce v tuje kraje polaga, ne pa na domača tla. Ko bi poznal spretnjaka, ki bi možu tega mrčesa iz glave spravil, napisal bi mu dolgo in dolgo zahvalo v „Rimskem katoliku“.

In ko bi jaz to storil, ko bi trojico hvalil, godilo bi jej in veselila bi se. A ker nihče na tem čudnem svetu muh trpeti ne more, izimši jezevo pleme, se zeló

bojim, da bodo te trojice muhe silile v novo poslopje — tem ložje, ker bodo, kakor čujem, okna zeló velika. Da se pa ta nezgoda prepreči, ponujam gospodom, ki imajo opravka s te trojice muhami, silno velik muhavnik (in sicer brez vsacega krajcarja), ž njim bodo muhe od tod odganjali, da ne bodo sramotile naše stavbe.

Otroški humor.

Neka obitelj je pri obedu. Kar pride brzojavna vest, da je neka teta umrla. Zdajci upraša mali Tonček, poželjivo gledajoč na polne sklede: „Papa ali naj takoj sedaj začnemo jokati ali naj pa počakamo, da bomo z jedjo pri kraju?“

Čudno.

Ona: „Letos je nenavadno veliko muh.“

On: In čudno, same „babice“ so!

Ona: (začudena). Kako to poznaš?

On: Ker se skoro vse na zrcalo usedajo.

Vrhunec ljubezni.

Vrhunec ljubezni je tedaj, kadar se soprog ustrelí, ker njegovi soprogi črna obleka tako dobro pristuje.

V šoli.

Katehet: Zakaj je bilo na Mojzesovih tablah na jedni tri, na drugi sedem zapovedij?

Učenec: Zato, da jih je bilo skupaj deset.

Kapucin in kmet.

Kapucina najeli so neko nedeljo na deželo, da je maševal in propovedoval. Ko se spravi na leco in začne prav iskreno propovedovati, ugleda hkratu pri stranskem altarju kmeta, ki se je jokal. Čim dalje je kapucin propovedoval, tem hujše je kmet jokal in solze, kakor bob debele, udirale so se mu po lici.

Po končani propovedi pokliče kapucin kmeta k sebi in ga upraša: „Oče, vi ste se mej propovedjo tako britko jokali. Povejte mi vender, kateri del moje propovedi vam je šel toli k srcu?“

„Pomislite mojo nesrečo!“ odvrne kmet. „Pred dobrim tednom ukrad mi je neznan lopov najlepšega kozla. Bila je to lepa žival. Brado je imel kakor vi in kadar koli sem pogledal v vas, vselej sem se spomnil nesrečnega kozla in jokal sem, in jokal.“

Dal ga je.

Profesor L. bil je nedavno v dijaškem komersu. V pozni uri zdelo se je jednemu izmed dijakov, da se gospod profesor pri hoji malo ziblje. Smejaje obrnil se je torej k profesorju rekoč: „Prosim vas, gospod profesor, kako to, da gre vino starejšim gospodom v noge, nam mlajšim pa v glavo.“

„To je jako naravno, odvrnil je profesor, vino izbere si pri vsacem človeku slabejšo stran.“ Vse se je smejala, dijak pa se je potisnil na stran.

Sreča.

— Veste, gospod sosed, jaz imam v ljubezni vedno srečo!

Tako? Pa še niste oženjeni!

— Saj uprav to je moja sreča.

Blaziran.

„Veš, dragi prijatelj, razburkano morje vender človeka navdaja s sveto grozo. To valovje, velečastno šumenje in pluskanje . . .“

— „Veš, dragi moj, kar se šumenja in nemira tiče, sem jaz že vse kaj bujega skusil. Morje mi ne imponuje več.“

Pred sodiščem.

Predsednik: Sodišče obsodilo vas je na štiri leta v ječo. Ali se bode te pritožili?

Obsojenec: Kaj še? Saj sem vesel, da nekaj časa ne vidim nobenega sodnika več.

Čudno vprašanje.

A. Hišo, v kateri sem doslej stanoval, so podrli.

B. Tako? To ste se pa gotovo morali preseliti.

Zgodovinske črtice iz mojega življenja.

Piše dr. L. (Vesekdo).

Da olajšam prihodnjim životopiscem svojim delo, namenil sem se podajati na tem mestu nekaj črtic iz svojega življenja.

Življenje moje delim v osem dob:

Mlečno ali umazano, od leta 1820—26; kašno in leskovo, 1826—30; lačno, 1830—34; dobo zaušnic, 1834—38; „fletno“, 1838—40; gledališko, 1840—43; bojovito, 1843—83 in dobo miru in sprave od 1883 do smrti svoje.

Najbolj zanimiv bode zaključek mojega življenja. Ker imam raka v želodci — kako je prišel notri, ne vem — namenil sem si vzeti življenje takoj po zaključku teh črtic. Že danes opozarjam čestite bralce, da bode konec življenja mojega jako interesanten:

Usmrtil se bodem električnim potom. Do tedaj pa prosim potrpljenja, z željo, da bi slehernemu ugajale črtice — slovenskega veseljaka.

Mlečna ali umazana doba; 1820—26.

Bil je Silvestrov večer. Slaba lojeva sveča je brlela. V sobi bilo je vse tiho; čulo se je samo tikanje ure na steni in bolestno ječanje prihodnje matere moje. Nekaj minut pred novim letom zagledal sem — lojevo — luč sveta. To je bilo leta 1820. Kmalu potem bila je ura dvanajst in prišel je še jeden na svet — moja sestra.

To je bilo leta 1821. Stariši moji bili so jako neprijetno presenečeni imeti že v prvem letu zakona — dvojčka, budna dvojčka! Jeden rojen leta 1820, drugi 1821.

Sicer pa tudi meni ni ugajalo novo življenje; toda ker ni bilo mogoče protiviti se, udal sem se in postal mirneji.

Ko sva bila jaz in sestra moja povita, položili so naju v zibelj. Prvič v svojem življenji imel sem priliko, seznaniti se z nežnim spolom. Prvi dan nesva dobila ničesar gorkega v želodec. Ker prazen žakelj ne stoji po koncu, si nesva mogla pomagati in ležala mirno. Drugi dan še-le dobila sva nekaj gorkega v želodec. Reči moram, da mi sestra moja ni ugajala; bila mi je jako antipatična. In to iz dvojnih vzrokov: Prvič obnašala se je v zibelji jako oblastno, tako, kakor bi bila zibelj le njena last, drugič dobila je ona vedno prva hrano od matere, in ko je bila nadojena, prišel sem še-le jaz na vrsto. Najboljše posrebla mi je pred nosom. Bil je pravi dualizem. Sedemdeset odstotkov posrebla je sestra, le trideset odstotkov ostajalo je meni. Najbolj mirnega človeka moralo bi to razjariti. Teden po najinem porodu bil je krst. Ceremonija ta mi nikakor ni ugajala. Zakaj so me oblivali tedaj z vodo, jasno mi ni še sedaj; mogoče, da je to že tedaj pomenilo, da me bode pozne e žena moja oblivala z vodo, kadar bodem prišel poln krščenega vina domov. Nikdar nesem bil prijatelj vodi, a takoj prvi teden priti v tako neljubo dotiko z vodo, je vender prezgodno. Mene so krstili na Cenetu, sestro mojo pa na Filomeno. Da bi imel jaz tedaj kaj govoriti, izbral bi si bil drugo ime, tako pa, ker nesem bil zmožen še jezika, moral sem molčati. Nezadovoljnost svojo pokazal sem s tem, da sem kričal *Ue-ne, ne, ne!* Po krstu zapisali so naju v krstno knjigo: Cene roj. leta 1820, Filomena roj. leta 1821; oba dvojčka. Po krstu bila je velika pojedina. Jaz in sestra moja morala sva le gledati, kako so si drugi mašili usta; še drobtinic, ki so padale raz mizo, nesva dobila.

Kakor sem prej že omenil, bila mi je sestra moja, Filomena, najbolj radi njene požrešnosti antipatična.

Velikansko zalogo najuplívnejše

milosti (Gnade)

za privatne, kakor tudi za uradnike priporoča

Zamorec v Postojini.

Priporočam

moje najnovejše in najboljše

razdrobilne stroje

(Zermalmungs-Apparate)

za vse one tržane in uradnike v Postojini, kateri ne bi pri bodočih volitvah v gospodarski odsek volili v smislu stranke Cicerona et consorten.

Lekarnar v Postojini.

Zabavne naloge.

I.

Skakalnica. (Priobčil Jos. Hönig.)

zla-	da	ša-	le	vi-	ta	kras-	li-	zo-	še
vi-	svit-	di	zvez	ve	mi-	pet	nam	ne	jo-
	ta	za-	šam	za	ca	né-	te	lep-	
	bá	pra-	zvez-	mo	pra-	je	ni	ne	
	la	sreč-	se	šal-	tem-	zró	di-	dom	
	je	z ne-	na	da	la	gaj	vr-	pri-	
	nih	ne-	skri-	dol	ne	di	moj	vo-	
	ne	pri	vse	se	ve-	či	ti-	zvez-	
	go	dni	dô	o-	sve-	li	rod	naj	
	u-	vto-	še	zvez-	go-	ne	da	la	
	a	la	od-	ra	ke-	da	jas-	naš	
	ro	v nas	daj	mi-	ne	vô-	je	na-	
mol-	je	za	jas-	zvez-	lja-	da	pri-	ce	in
gô-	ne	če	mig-	oh	di	di-	la	to	ša

II.

(Priobčil J. Š.)

Srd, lev, trsje, kotel, duh, vas,
glasovi, petek, sin, deblo,
priba, nohti, agata, sabla,
kreda, las, osa.

Iz vsake besede vzemi po jedno črko, katere zaporedoma čitane povedo besede, katere je govoril Rimljan, kadar je svojo ženo zavrgel.

III.

	a			b	
b	d	e	e	e	f
	g			g	
i	j	j	l	l	n
	n			n	
o	r	r	r	r	s
	n			z	

Iz navedenih črk sestavijo se besede, katere od 1.—2. nizdolu in od 3., 4. in 5. povprek čitane značijo:
1.) Mesto v Srbiji.

2.) Reko v Aziji.

3.) Tirolsk izraz za lednik.

4.) Mesto v nekdanji vojaški granici,

5.) Mesto na Hrvaškem.

IV.

Komaj svet zagledal si,
Že me potrebuješ,
Prvo, zadnjo vzemi mi.
Potem mi imenuješ
Stvar, ki jo bolnik potrebuje,
Da si zdravje utrjuje.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

v 14. številki.

I.

Mak, rak, sak.

Prav so jo pogodili: F. Žan v Ljubljani, A. C. v Sevnici, Robert S., I. Ž. in Ana I. v Ljubljani.

II.

V adventu in posti za mizo sedim,
Umiram slabosti, se stradam' učim;
Po črevih me grize, v trebuhu boli,
Ker prazne so mize, želodec umedli.

Prav so jo pogodili: F. Žan, Jurij Potočnik, I. Ž. in Ana I. v Ljubljani.

III.

Številke pomenjajo red v alfabetu. 5 je d, 12 k i. t. d., torej:

„Dokler vsem Slovanom, slavo Slava dá“